

Hvem siger, jeg er landet? (Koreografen sender øjne til dem. Mere fortroligt:) Er alle til denne her fest ligeså rædsomme...? (De ler.)

IRENE:

Nej...ikke alle - der er en, jeg begynder at kunne li' bedre og bedre...

(De smiler til hinanden - danser væk.)

(Samtidig dukker regissøren – han støder næsten ind i Frk. Sørensen:)

REGISSØREN:

Næh goddag, frøken Sørensen - er De også her...? (Bliver meget nervøs)

FRK SØRENSEN: (Sødt)

Eh ja ? Det er jeg jo - sådan set. (Ler forlegent)

REGISSØR: (Hurtigt, nervøst)

Ja ? Ja, jeg er jo lige kommet - er De også lige kommet ? Det kan De vel næsten ikke være - for når jeg lige er kommet - så burde vi vel være kommet samtidig, - hvis De også lige var kommet ? Og jeg så Dem nemlig ikke komme, da jeg lige var kommet - så De kan vel næsten ikke også lige være...kommet ? (Ved godt at han har rodet sig ud i noget) Vel ?

FRK. SØRENSEN:

Nej - vi synger med orkesteret i aften.

REGISSØREN:

Nå, gør De det ? Ja, jeg er jo selv lige kommet...men det sagde jeg vist...puha -jeg er vist egentlig ret nervøs...

FRK. SØRENSEN:

Det ska' De ikke være ked af -

REGISSØREN:

Frøken Sørensen...der er noget, jeg tror, jeg er nødt til at sige til Dem...De vil sikkert ikke bryde Dem om det, men...jeg har fået et halvt glas punch - og jeg ved, at jeg aldrig får nogen bedre chance end nu...

Frk. Sørensen: (Sødt)

Så synes jeg bare, De skulle sige det, Hr. Frandsen...

REGISSØREN:

Frk Sørensen...jeg... (Afbrydes af Hilmar.)

HILMAR: (Med Cigar i munden)

Frandsen! Ild! Nu, menneske!

REGISSØR:

Det var en skam...jeg er vist nødt til at... (Bukker kort - og går over til Hilmar, giver ham cigar, tænder etc.)

HILMAR:

Frandsen! Kan det passe, at jeg lige har set ham det ubehagelige menneske fra bankens låneafdeling blandt gæsterne; De har vel ikke været så komplet åndssvag at invitere ham?

REGISSØR:

De sagde "Teatrets Venner"?

HILMAR:

Er De fuldkommen vanvittig! Kreditorer er sgu da ikke venner! Han må ikke se mig! Er De klar over hvad vi skylder! Teatret er belånt op over skorstenen og der er jo ikke en fløjtende nisse at hente fra kulturministeriet! Jeg tager bagudgangen. Hvis nogen spørger, har jeg hængt mig...!

(Hilmar forsøger at liste ud. I det samme ankommer JOHN til festen. Han ser Hilmar i sidste øjeblik og når med nød og næppe at undgå ham. HILMAR går ud. JOHN ser nu IRENE, der slår op i en betaget latter – stående sammen med HARRY. JOHN går derhen – straks jaloux)

IRENE:

Lille skat, hva' laver du her? Det har du da slet ikke tid til?

JOHN.

Men det har du, tilsyneladende?